

Lõikufetänu Leht

Uudate meid

Eõikustänu töö aitab rahvaste igatsust waigistada.

Esimene rõõmuulutuse seemneterate oli Iühitene prohvetikuulutus tulewasest naiseemneft. Sellega algas ka inimsoo igatsus ühe Lunastaja järele. Igatsedes waatas nii mõnigi koormalt rõhutatud inimlaps Eedeni poole, kus üks teerub paljastatud mõõgaga inimsoo ligipääsu elupuu juurde hoidis. Ühel juba nägi oma õhturitales tulewast Sumalatalle, samuti ka Abram oma poja asemel õhtverdatus järeas. Tema nägi ühes Saafobiga ja Isakiga kaugelt Isandad päetwa ja rõõmustas tulewase ärakunastamise üle. Selles, et kiri ette nägi, et Sumal ka paganad usu läbi õigets mõistab, sai Abraham idotuse: „Sinu fees peatwad tõit paganad õnnistatud saama.“ Kal. 3,8. Ka Isakaja klits tulewast Messiat tui paganate walguft ja rahwaste õnnistust, tui maailma otfani. Jes. 49. 6. Eaulja hüüdis: „Rõit maa otfab peatwad meele tuletama, ja Jehoia poole pöörama, ja sinu ette peatwad tõit paganate fuguwõtsad tumardama.“ Eaul 22. 28. Safaria 2. 15. tunnistab Sumal fellest armutäluft: „Ja palju paganaid peatwad fel päetwal Jehoia poole hoidma ja peatwad mulle rahwaks olema.“ Nagu luupainaja on patt ja surm 4000 aasta jooftul maad koormanud, tuid totipimedal ööl palstis prohvetifõnast üks lootustäht: tulewane Messias Suunda joofi. Tema fündimise juurde ruttasid, täheft juhataatuna, hommitumaa targad ja idid tallihinnalifi kinte. Teda klits ka raut Simeon tui paganate walguft ja Israeli au. Ja tui Israeli juhid õnnistegijat, tui oma warandust, waatu el tõdnud, tulid kreekafesd kaugelt palwega: „Meie tahame Seefust näha.“ Joh. 12. 21. õnnistegija klits kõige ennem Rooma päälitu lapfelikku usku ja Kaananimaa naise usaldatwust. Enne aga, tui ta ristifurma furi ja taetwa läts, andis ta oma jüngritele idotuse, et ta jälle tulema faab, ja tema äramineku juures kinnitafid inglid taetwast, et ta tõesti tulema faab. Armurliit oli inimfoole atwatud, aga auril, mis nendele täielife lunastuse tooma pidi, oli tulewikus. Selle järele igatses terwe kiratsew loodus. Sfegi need, kes waimu poolest uuesti fündinud, igatseswad weel ifka lapfepõlwe järele ja ootawad oma Ihu ärakunastamist efimefes ülestõusmises. Rooma 8. 18—23.

Kui wäga paganad apostilte ajal etwangeellumi järele igatsesid, näitab Rooma päälitu, Korneelluse kusse, kelle majas paganatele efimeft torda waimu- anne ofats sai, nagu Serufalemmas ufistikudele juutidele. Antiochias atwasid paljud paganad oma fündamed rõõmuulutusele, nii et fee toht ifegi paganamifõni lefipunktilis sai. Pifidias, tui juudid õnnistuse ära põlgasid, palusid paganad, et apostilid järgmifel hingamispäetwal neile Sumala sõna räägiffid ja feal tui pea terwe linn päält kuulama. Paljud rõõmustasid felle üle ja klisid usudes Sumala

fõna. Apt. 13. Kui Euroopa weel paganlikkudes tõiditutes hädaldas, kuulis juba Paulus hüüet: „Tulge alla Matebooniamaale ja aidate meid.“ Apt. 16. 9. Ka Tessalonikas heitfid Pauluse ja Silafie poole. . . „Ja fuur hull Kreeta rahwast, kes Sumalat teenfid ja fuurtfugu naifi mitte pifut.“ Apt. 17. 4. Pääle 1500 aasta, kus Suunda rahwas eesõigustatud oli, algas paganate armuaeg, millele Sumal aja oli määranud, et ka nemad Isandad otfida ja leida tõdifiid. Apt. 17. 26. Sumala teed on tõesti imelitud. Neil on oma aeg, aga ka rõõmuulutufel on oma arenemise ja lõpu aeg. Paradiisil üksainus prohvetikuulutus fifuline seemneteratene, Ristija Johannefe fuus pea ligineu armuril, apostilitel nellipühift pääle ristilõõbud, ülestõusnud ja ülendatud Kristus ja lõpuajal kuulutus ligineu aurligist ja eelfetwast lunastuspäetwast, kus Isandad omad pühaduse ja furematusega taetuna oma juurde tõtta tahab. See etwangeellum peab Matt. 24. 14 järele terwele maailmale tunnistufets faama ja flis päraft feba otustandiwat märki peab Isandad ilmuma. Samane kuulutus faab Ilm. 14. 6—12. korratud, mille järele igatwene etwangeellum tolmefordfes kuulutufes tõigile fuguharudele kuulutatud peab faama. Kui üks rahwas fogutud faab, kelle uft Seefuse tui Lunastaja fees kinnitatud on, ja kelle jalad tema jälgedel täitwad, flis ilmub Isandad, et ühes oma inglitega klupfet wilja foguda. Liginetwa aurigi aeg on käes, ja ühes fellega ka nende sõnade tõdenemine, mis on fellest õnnistegijast tõdnud, kes on paganate walgu- fets faanud tui maailma otfani. Rõit teed on walmistatud ja waata: „teifed tulewad kaugelt ja teifed pöija ja õhtu poolt, ja teifed Sinimi poolt.“ Jes. 49. 12. Selle üle rõõmustab taetwas ja hõis- tab maa, „Mooramaa mehed“ ja pifad „Seba me- hed“ tuhandete faupa ja palutwad: „Üffipäinis sinu fees on Sumal ja muud Sumalat el ole mitte.“ Jes. 45. 14. Igal maafaarel afutwad paganad on iditustänu tema poja õhtori eeft ristil. Mis peab aga meie iditustänu olema, kes me oma Sumala armastust tunda oleme faanud! Sumal on oma õnnistuse meie üle rikkalikult wälja pulistanud; samuti linnas tui maal, fufemineku ja wäljamineku juures, ja ka aidas ja telbris. Alnult weel ühe wäitefe aja jooftul faame neid õnnistust tartwitada, et telstele õnnistufets olla. Paneme fellepäraft Op. f. 11. 24. 25. tähele: „Seal on mõni, kes ära jagab, ja temale antaffe weel pealegi ja mõni hoiab tül tagafi enam, tui õigus, ometigi on tui käes. Hing, kes rohtesti annab, tõttab rammu, ja kes telfi taetab, faab ife ka taetud.“ Wabatahilitu, rõõmsat andjat armas- tab Sumal. 2. Kor. 9,7.

Eõikustänu töö aitab rahwa igatsust waigistada.

E. R. G.

Lõitufetänu Leht

„Vaadake põldusid, need on ju walged lõitusele.“ — Kristus.

Edusammud välisel misjonipõlslul.

Ulates ajast, kui meie aasta tagasi samadel lehefülgedel oma üleilmse misjoniühingu tegevusest teatasime, on meie kogudused tõdumaadel ja ka misjonitöö sõbrad võimalikuks teinud, et meie, kui ühing, 1926. aasta teisel 216 uut jõudu oleme võinud välisele misjonipõlslule — nimelt 50 mitmesugusele maale ja saarele väljasaata.

Ka Euroopa maad, nii kui Inglismaa, Saksamaa, Prantsusmaa, Skandinaavia ja Balti riigid on selles ettevõttes nimetamisväärtise osa kaasa aidanud, saates misjonäre

Albesiiniasse, Egiptusesse, Ungolasse, Belgia-Kongosse, Brasiiliasse, Liberiaasse, Nigeriasse, Ida-Aafrikasse, Perfiasse, Siberisse

ja Sierra-Leonesse. Saksamaalt sõitis veel kolm noort misjonäri välja Egiptusesse kus nad, eelmisel aastatel väljareisinute sarnaselt, kohalikust ülioolis fäälfete keeltega ja muhameedlaste hingeelu ning teiste tarviliste küsimustega end tutvustavad, et siis hiljem Araabia maades tööle asuda.

Misjonär Steffen on ühes oma naisega pärast tarvilist ettevalmistust Idajordani maale jõudnud, et fääli oma tööd alustada. Lemale järgnevad peagi veel teised sel aastal. Selle aasta jaanuaris reisis üks abielupaar Perusse, Titiaka järve juure, kus India-indiaanlaste seas suur igatus eivangeeliumi järele olla, ja kus juba tuhanded pärismaalased meie kogudusesse kuuluvad. Teised misjonärid wal-

mistatvad endid veel samal aastal enda tööpõldudele väljareisimisele ette, nende seas ka üks hajatajaõde, kes Albesiiniasse peab minema, et fääli eelmisel aastal väljasaadetud Dr. Bergmannile abiks olla, kes fääli juba kohase asupaiga on leidnud, kus

tõige lähemal ajal ühisraatvitusafutus üles ehitatakse.

Kaks abielunud etvangelisti ühes nende naiselega on Hiina jaots määratud ja ootavad, et suve jooksul fääli poliitilised rahutused sel määral waitivad, et nende väljareisimisele takistusi ei tehtaks. Viimasel aastatel väljasaadetud misjonärid kirjutatvad eneste töö üle rõõmustatvaid teateid. Nõnda kirjutab misjonär Effenberg, kes 1925. a. välja reisis, Ida-Settchu-

Valmis teenimiseks ja eneseohverdamiseks.
(Idwenti-misjoni misjonärid enda koosolekul Egiptuses.)

anist, Hiinast, kus 40 miljoni elaniku asub, misjugest aga ainult 10% lugeda ja kirjutada mõistatvad, et tema mineval aastal fääli efimest kahessa inimest ristida võis. Nad tegutsesivad ka haigeraatvuse alal, töötades igal päeval mõned tunnid, mille teisel nad mõni päev kuni 50 haiget vastu võtavad. 1926. aastal on nad jaanuarist kuni oktoobrini üle 3000 haigele abi annud, misjugest tööd fääli väga hinnatakse; see on ka kergesti mõistetav, kui mees peame, et Hiinas iga miljoni elaniku päale ainult kaks arsti on.

Samajugused hääd teated tulevad ka meie misjonäridelt Koreast, Jaapanist ja Indiast, kus mõõdunud aastal Surabajas, Saaiwa saarel, 28 moha-

meedlast võidetud, mis ühte isearalist sündmust uue-
mas misjoniarjaloos tähendab. Islami rahva feast
tulevad liikmed nõuavad küll enam palju vaetva
ja kannatust, kuid vastu võttes tõde, on nad usta-
vad kriitlased.

Wõiks jelle aasta „Eõifuletänu töö“ püüded
jällegi nii õnnistusrästets fujuneda, kui mõõdunud
aastatel, et ka tulevikus võiks, Sumala tahtmise jä-
rele, misjonäre kõige maailma rahvaste juure saata.

W. K. Sjing.

Maailma hädad ja õige abi.

Sgal pool, kus inimesed elavad, valitseb puu-
dus ja häda. Sgal pool võtab vihatvaen
ja rahulolematust maad. Ribedus ja viha on
fügaivale inimsoo südamesse tunginud. Sgal pool
on raasiline ja rahvusline eelarivamine valitsemas.
Miljonid elavad iga päev pettumustes. Asjatult
püüavad nad õn-
nelikkuse ja rahu
poole. Miljonid
pead, feda üfki
lootusefiir enam
üles ei tõsta, on
muredest alla mul-
jutud. Sgal pool
on ainult õhkeid
ja taebeid kuulda.
Õhki hädad pa-
ganamaadel fuu-
red on, ei jäta
need ka tsivilisee-
ritud maid puutu-
mata. Halasta-
matult leiame neid
igal pool valitse-
mas. Ka finu ja
minu süda ei jää
valudest vabaks.
Näib et inimsugu
ei jõua oma väe-
ga footvitust fihile,
vaid efjib abitult
ümber eluteel.

Ainult üks
abiandja on olemas, felle nimi on Seesus. Tema
on ainsam õige abimees. Ei maapääl ega taevas
pole fedaagi, kes, pääle Sumala väe, inimsoo igat-
sust võiks rahuldada. „Sa ühegi muu fees pole
õnnistust, fesi ühtegi muud nime ei ole taevas all
inimestele antud, kui Seesuse nimi.“ Alp. t. 4, 12.

Tema võib igale südamele, hoolimata eluras-
kustest ja tormidest, rõõmu ja rahu tuua. Tema võib
isikute- ja rahvustevahelist ribedust kaotada. Tema
võib viha ja eelarvamise armastuseks, ufaldama-
tuse ufalduseks ja mured rõõmuks muuta. Maailma
hädadele võib ainult eivangeliumi rõõmusõnumiga
vastu astuda. Muidugi ei saa kõik inimesed end
Seesuse poole pöörama, kuid fiiski saaks neid arvult
palju enam olema, kui nad Seesust lähemalt tunne-
fid. Üfki ei või taevalikust õnnistusest osa saada,
kui ta taevas tahtmist ei tunne. Tuhanded jutusta-
vad meie tsiviliseeritud maades temast, kuid teistes
maailmajagudes on miljonite seas ainult mõningad,

kes tema suurest armastusest teavad jutustada.
Meie mõleme nende miljonite pääle, kes veel Su-
mala armastusest midagi ei tea. Nende poole pöö-
rab misjoniiühing, kes feda misjonilehte välja annab.

Suurem hulk misjonistest on enda tööd märkja fit-
fendama pidanud. Et fissetulekud eelmiste aastate oma-
dest palju väik-
semaks on ofutu-
nud, olid nad fun-
nitud 1926. a.
väljaandeid 400/o
1925. a. vastu
vähendama.

Üks suurem
misjonistest on
ifegi 12.000 dolla-
rillise (4.500.000
Emf.) kahjuga töö-
tanud. Niifuguse
teated on küll vä-
ga kahetsemistvää-
rillised. Tahakime
loota, et felles pea-
gi pööre paremu-
sele tuleb.

Aljal, mil
mitme misjonistest
tegevus tundu-
valt taustatud, on
aga meie misjoni-
ühing häid edu-
jamme teinud.
Sumala armastus

on fundinud meie liikmeid väfimatult misjonitöö
toetamisest osa võtma. Nõnda maksis meie 1925. a.
välismisjoni majapidamine üle 4 miljoni dollari,
ehk 1 1/2 miljardi Emf. Et meie fissetulekud järje-
kindlast kasvafid, siis võifime 1926. a. eelarve 4 1/3
miljoni dollari pääle kindlaks määrata. Pääle felle
rõõmustab fee meid väga, et Sumala vaim inimeste
südameid liigutab, ja neid eneste noorust ja tertvift
misjoni altarile õhtverdama sunnib. Maadele, kus
ustatvad fulased langeivad, on veel endistest töölis-
test suurem arv end üles annud. Kui aga misjo-
närise arv kasvab, siis suurenevad ka loomulikult
misjonistest väljaminekud. Sumala armastus sunnib
unustama elu mõnufusi, mis kasutada tsiviliseeritud
maade elanikkudel ja töötama maaaladel, kus elab
harimatu rahvas ja valitsemas toored kornbed.
Meie kohus on neile valgust viia. Kui aga mis-

Misjonärid Liberiasse ja Egiptusesse (paremalt vasatule): Rudolf
Helbing, Liberia misjonipõlue eestseisja abitaafaga; Ernst Glammer,
tema taastööline; wend E. Schubert ja wend E. Simon, Kairos,
Egiptuses.

Kannatajate walusid waigistama.

Meie arstline misjonitöö.

Kristuse tegevuse kohta on öeldud: „Ja Jeesus käis kõik linnad ja alewid läbi, õpetas nende koguduse kodade sees ja kuulutas armuõpetust Sumala riigist ja parandas kõik tõbe ja kõik wiga rahwa seas.“ Matt. 9,35.

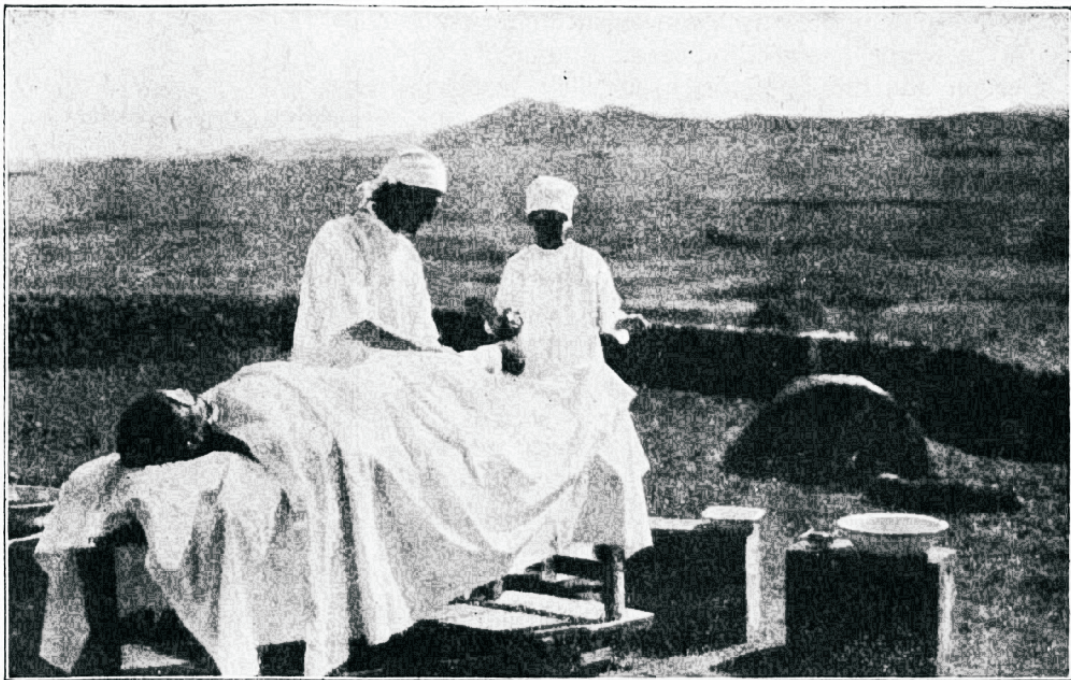
Sga tõelik misjonär peab ka ihulikkude hädade waigistaja olema; ilma sellest ei ole tema tööl footwitawat tagajärge. Sellepärast on pea kõik meie misjonärid, kes välismaadel — iseenäris aga paganamaadel — töötawad, ka haige-
raiwitsetajana tegewad. Me 300 arsti, halastaja de ja arstlike misjonäri töötawad iseennast ära-
salgawat nii kodu- kui välismaadel. Hiina, Korea, India, Aafrika, Edo-
na-Almeerika ja saares-
tiku suurtes misjonipõl-
dudel raivitsetakse meie sanatooriumides ja haigemajades tuhandeid haigeid hää tagajärjega, kes ilma arstlike abita furnud oleksid.

Kuid abitarvitajaid on kaugelt rohkem, kui neile abi anda jõutakse. Meie arstid, jutustajad ja halastajad õed jutustawad liigutawaid sünd-
musi haigete nii ihulikkult kui waimulikult terweks-
saamise üle, aga ruumi-
puudusel ei wõi meie neid teateid edasi anda. Meie leiame ikka rohkem arstlikki etwangeliste, kes walmis on ükskõik kuhu maale minemiseks, et kannatava inimsoo walusid osaltki waigistada. Peaküsimus on aga ainelised wahendid, ilma millest ei saa midagi ette wõtta.

Meie haigemaja Rendus, Põhja-Ida Aafrikas.

Rendu-misjonihaiigemaja asub Viktoria-Nyanja järwe Rairivondo lahe lõunakaldal. Nimetatud haigemaja on Euroopa õde-vennade 50. aasta misjonitöö juubeli kingitus Aafrikale, mis 10.000 doll. maksis. Maja on Aafrika oludele kõigiti kohaselt sisse seatud; meil on tarvilisel määral hirurgia-instrumente ja ka hea arstirohtude tagatvara. Maja mööbel, nii kui: lauad,apid, woodid j. n. e. walmistati arsti juhatusel järele kohalikude neegrite poolt. 1925. a. detsembris alustasime pärismaalaste arstimisega, kes meie juure tulid. Sga päew raivitsetute arw tõusis aegajalt kuni 150...

Nüüd pöörame enda tähelepanu inimeste eneste pääle, kes meie haigemajasse raivitsemisele tulewad. Praegusel filmapilgul on meil 15 rasemat haiget raivitsetel, kellest kuuel rasemafujuline lõikus seljaga. Tsivilisatsioon ei ole veel selle rahwa juure jõudnud. Nemad ei tea midagi puhtusest ja elawad wiletsamates terwislikes olukordades. Harimatus, paganlik ebausk ja halwad elukombed hoiawad neid kui raudsetes ahelates. Niihuguses mustuses, kui siin leida, elawa rahwa juures on haigused igapäewased nähtused. Minult mõned pärismaalastest — kui neid

Dr. med. G. Andide kõrgustikul, Perus, kus ta laialdases ümbruskonnas ainjama arstina tegutseb. Haigemaja puudusel teostatakse kõik abiandmine, isegi operatsioonid, nagu pildil näha, lageda taewa all.

üldse olemas — on täiesti terwed. Rinnalastest surewad saja seast seitsekümmend wiis last. Sgauguse arstlike abi puudumisel on selle rahwa terwisline seisukord kirjeldamata kurb. Silmahaiguste arstimine, mida nõid-arstide poolt toimitakse, teeb paljuid eluks ajaks pimedaks. Kuid siiski veel kõige kurbem on, et nad Jeesusest, enda õnnistegijast, midagi ei tea. Nad räägitawad küll ühest Nyafaye'st, kellest nad usutawad, et ta olla maailma loonud, aga nad ei austa ega kardata teda. Nemad tootawad enda esi-
vanematele ohvreid. Meie täname Sumalat, et pime-
dus, mis nii kaua seda rahvast on wangistanud, wähehaawat lahkuma hakkab. Nad arwatawad enda waimulikust uneft ja kuulewad ning usutawad, et Jee-
sus neid armastab. Nemad kuulewad Jeesuse nime esimeft korda misjonäride ja nende kaasmaalaste suust, kes kriistlasteks on saanud, ehk muidu meie tööga on kokku puutunud. Rõõmustatw on nende inimeste elus muudatust märgata. Selle järele, kui neegrid haigemajas wiibides hommitu- ja õhtupalvetest on

(Särg 9. lehtelüljel.)

Teated päikesefüüalisest

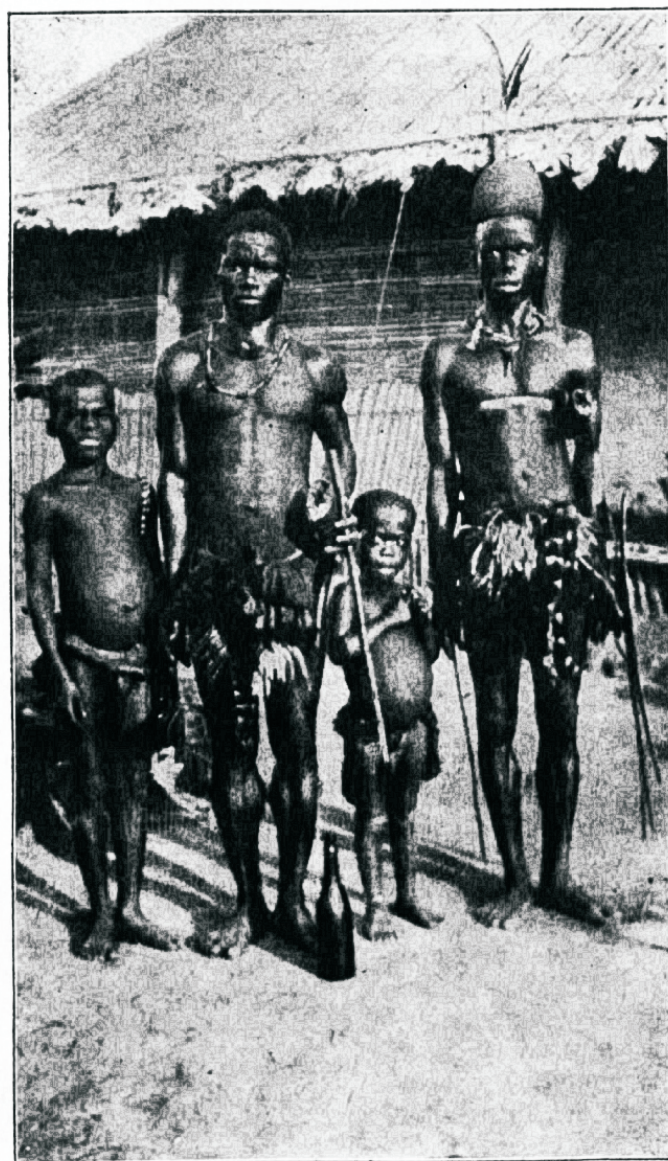
Aafrika ootab.

Möödunud aastal saime Basutomaalt teate, et süüal maa pärismaalased meid hääl meelel enda juures külastamas näeksid. Kui suur oli selle misjonäri, keda senna saadeti, imestus, kui ta süäl umbes 200 inimest eest leidis, kes juba 8—9 aastat olid usklikud olnud ja Kristuse tuleku õpetusega tuttavad olid. Temale sai nende juures äärmiselt lahke vastuvõtte osaks ja kuulis neilt, et nad midagi muud ei tahaks, kui et tema nende juure jääks, nendega ühes koosolekuid peaks ja ta nende taasmaalasi tõega tutvustaks.

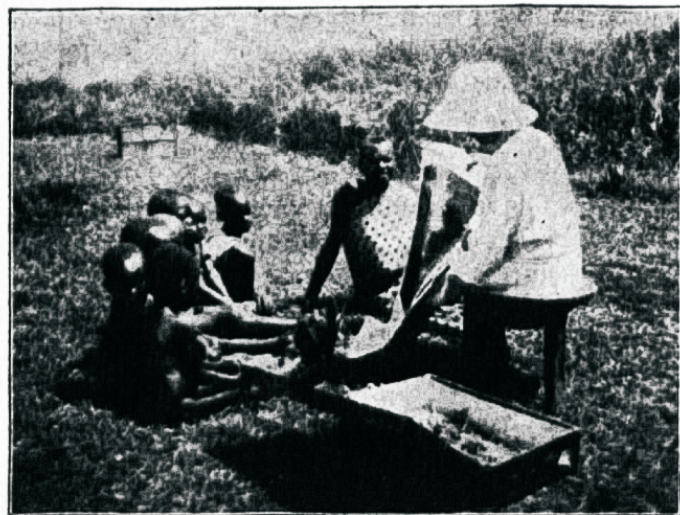
See on aga üks paljudest sarnastest teadetest, nagu meie neid Aafrika mitmesugustest osadest saame. Wend S. M. Königmacher, kes Beischuanamaa ja põhjapoolse Rodesia vahelisel maaalal töötab, leidis hiljuti, reisides selle maa siseosadesse, oma suureks imestuseks, et ta maaaladel, kus veel ilalgi pole evangeeliumi kuulutatud, mitmed usklikute grupid asuvad. Süäl tõrvaldati kohe ebajumalate kujud ja asuti elatva jumala kummardamisele, jäeti tubakasuitsetamine maha ja püüti kõigiti tema nõuannete järele elada.

Kogu selle muudatuse põhjust järele uurides tuli avalikuks, et mõned nooredmehed nende suguharust kufagil meie misjonikoolis olnud ja siis kodumaal külastistena viibides kõigile jutustanud, mida nemad kristlastelt olla õppinud ja kui palju nad nende Jumalale tänu tõõgneda. Nende südamliku ja usatva tunnistuse läbi olla nad süäl paljuid tõõfandale tõõitnud.

Ka Rodesia s eneses, kus ussed aastate jooksul meie eest finni olid, oleme nüüd tõõtamise tõõimaluse saanud. See tõõimalus sai meile ühe süältmaa naisterahva läbi osaks, kes kaks aastat ühes meie misjonijaamas oli elanud. Oma rahva

Nõiad Belgia-Kongos, kus meie misjonärid tõõtavad.

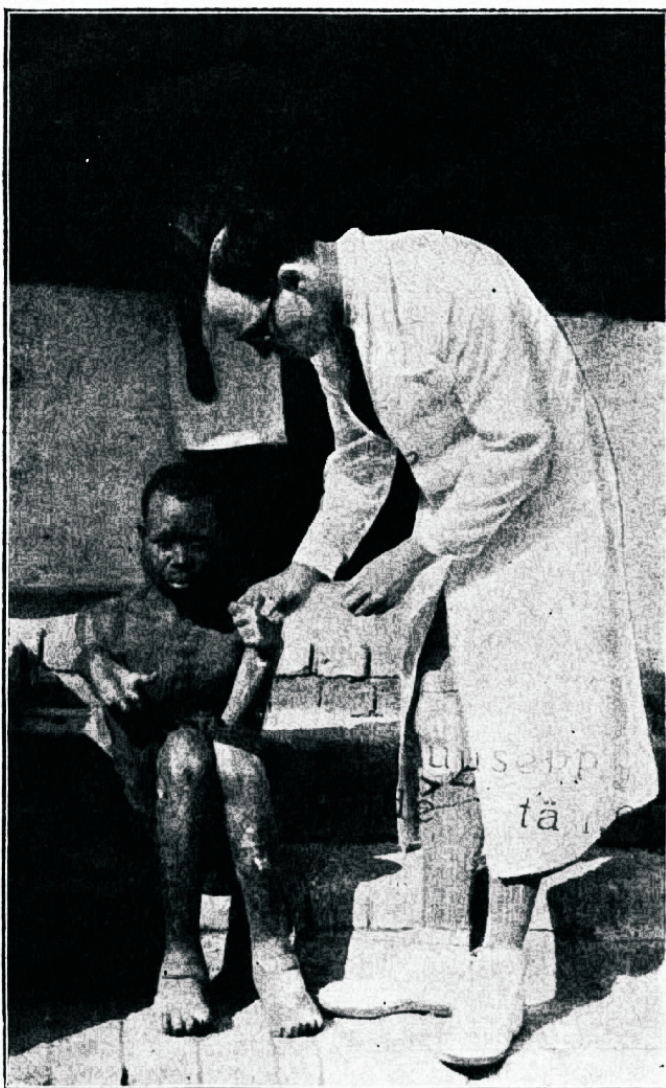

Laste õpetamine pilditaartide abil, Ruandas, Kesk-Aafrikas.

juure tagasi pöörates, kuulis ta, et meie misjonäre sinna ei lasta. Ta otsustas seda kuuldes ise oma suguharule Jumala sõna kuulutama hakata, hoolimata sellest, et süäl küll kombeks ei ole, et naisterahvad jutlustaks tõõi mõnda muud juhtivat osa etendaks.

Mõni aeg pärast tema tõõtamise algust kuulime meie et tema olla juba omale 200 poolehoidja ümber tõõitnud. Seda kuuldes läksid meie misjonärid suguharude päälitute juure ja ütlesid: „Meie ei mõista mitte, mikspärast 200 isikut teie rahvast, kes on kristlasteks saanud, ilma misjonärita peavad olema. Meie tunneme selle õiguse olevat, et neile seda tõõimaldatakse“. Sellest ajast pääl ei ole meie misjonäride tegevusele mingisugust vastupanu avaldatud. Meie oleme nende abiga juba mitu misjonikooli asutanud, misjuguuste tegevuse läbi mitmed paganliku pimeduse orjusest on vabaks saanud.

Alafrika fõnas ja pildis.

Dr. Birstenstock ratvitseb pidalitõbist Njassamaal.

Samasugused hääd teated kostavad ka Njassamaalt. Sääal peeti hiljuti suurt koosolekut, kusjuures sääalmaa pärismaalaste kristlik meeleolu isääraltiselt nähtavale tuli. Suur põud oli põllutõlja ära hävitanud ja eel ähvardas näljahäda. Pärismaalised pidid selle järeldusel puudust kannatama ja kõigiti tohuhoidlikud olema. Kui sellel koosolekul etwangeliumi lewitamise toetamiseks forjandus toimepandi, siis tungisid kõik koosolijad : mehed, naised ja lapsed, ettepoole et enda wast- ja hõberaha tüffe forjanduse karpi lasta. Nemad ei tahtnud mitte seda eesõigust neilt röövida lasta, et ise selleks taasa aidata, et weel paljud paganlikus pimeduses wiibijatest wabaks saaksid. Nõnda toodi selles forjanduses üle 100.000 Emrf. tohtu. Järgmisel hommitul oli meil ristimine. Suure hulga päälitwaatajate juuresolekul wõisime 125 pärismaalt nende eneste usu pääle weehauda matta ja uueks eluks fogudusega ühendada. Rõrtwalolewal pildil näeme kahte neist neljast jutustajast, kes püha talituse toime panid. Kõik need

ristitawad olid kahe aasta jooksul ristitawate klassis ette walmistatud ja põhjalikult tõe punktidega tuttatwad. Sellepärast teawad nad täielikult oma usuelukutse tähtsust ja wastutawust. Nemad ütlevad armastusest selle wastu, kes end nende ärapäästmiseks surma andis, rõõmuga kõigest, mis neid seni maailmaga ühendas, täielikult lahti. Kas wõib weel keegi, tähele pannes niisuguseid tagajärgi, öelda, et misjonitöö olla otstarbetu ja ülearune?

Wend W. H. Anderson, kes juba 30 aastat Lõuna- ja Kesk-Alafrikas tegetw on olnud, kirjutab oma tööst pärismaalaste seas :

Oma reisul Angolasse reisisin ma läbi Anano, külastasin sääal mõnda päälikut ja tutvunesin maaga. Kaks aastat hiljem asusin ühes oma naisega Benguellasse, maaala, kus 4 miljoni elanikku, ja alustasime sääal tööd. Niisugustel reisudel tuleb wahest ettekujutamata raskesti ära wõita. Sääal on sõiduteed tundmatud ; igaüks walib omale tema enda mõttes parema reistee, mille kaudu ta sihile püüab. Kui aga kufagil jõest üle minema peab, siis on see ainult ujudes wõimalik, sildu pole jõgedel olemas. Seega peab misjonär tingimata ujuda mõistma. Meujumine on aga sääal, kus korofodillid asumas — ja neid on pea igal pool — hädasuga ühenduses. Meie misjonijaam eelnimetatud piirkonnas on 600 km. lähemast arstist kaugel. Wõib ette kujutada, kui wiiletsad siin terwislikud asjaolud on.

Kuid isegi siinse metsiku rahwa juures on märgata igaist millegi parema järele, ja wahetpidamata tulewad saadikud meilt enda suguharude jaoks misjonäre paluma.

Paulus küsis juba omal ajal, rääkides paganatest: „Ala kuidas peatwad nemad uskuma, mis nemad ei ole kuulnud? Ala kuidas peatwad nemad kuulma ilma kuulutajata?“ Urmas lugeja, mis ütled sina selle kohta?

Pärismaalaste ristimine misjonäride poolt Njassas.

Ewangeeliumi võit Amazoonijõe

Amazoonijõe kallastel, punanahaliste seas.

Siljuti külastasin ma ühte arvurikkamat indiaanlaste suguharu, Amazoonijõe allikate lähedal. See oli minu esimene reis kaugemale siemaale. Selle suguharu liikmed elavad veel täielikult, paganlikus ebausu pimeduses. Nende keskel on nõidumine tarvitusel ja nad on alati vaimude eest hirmul, kes neid igal pool varitseda. Ka kofain ja teised uimastavad ained on nende seas

neil ja teab, et ma misjonär olen? Kuid ma ei uurinud pikemalt, mispärast ta seda minult küsis. Kui nüüd indiaanlased, täis nähtavat põnetust, iffa suuremal arvul ja lähemale minu ümber koondusid, jutustasin ma pääliskule, misfugused halivad järeldused neil nimetatud pahedel on, kuidas nad inimese nii ihulikult kui vaimsfelt hävitavad ja et sellepärast neid tarvitada kõlbmata on.

Tulles õige minu lähedale ütles päälisk veel enam järskult ja karmilt: „Kuidas aga võib neist vabaks saada?“ Pean tunnistama, et mul see juures —

päälegi kus kõitide pilgud minu poole pööratud olid, mitte just kõige mõnufam tunne ei olnud. Kuid ma vastasin rahulikult, et Jeesus, Sumala Poeg, meie Onnistegija, võib kõitidest pahedest vabastada ja ta teeb seda hääle meele, kui teda sellepärast paluda. Edasi jutustasin neile, et on olemas üks vägetv Sumal, kes on loonud taeva ja maa ja kes meid kõiki armastab.

Nõnda jutustades panin ma enda julgustuse tähele, kuidas vana päälisk iffa enam ja enam rõõmsamaks ja lähemaks muutus ja et ta tema rahva tarretanud, valjud pilgud pehmemaks muutusid.

Ma mõtlesin iseeneses et tõesti on Sumal nende inimeste südamed ette valmistanud. Kui ma oma jutusamise olin lõpetanud, ütles päälisk tuntuvalt liigutatud häälel: „Oh, jää meie juure, et meie võikime sinu Sumalast rohkem kuulda ja tõe teega tuttavaks saada!“

Nüüd jutustas ta mulle, et tema juba meie misjonitööst ja asundustest Amazoonijõe allikate ümbruses on kuulnud ja selle läbi ka nii iseene kui ka oma rahva seisukorra kohta järelemõtlemisele tulnud. Lõpetaks olla temale südamliselt igatsus tulnud, et teegi ka nende juure tuleks ja neile tõe Sumala tundmist õpetaks.

Kui mina tahtsin edasi reisida, palus ta mind veel kord tungivalt, et ma õige pea tagasi tuleksin ja mõne õpetaja kaasa tooksin, kes nende juure jääks ja neile „õiget teed“ õpetaks.

Wõiks Sumal ise, kes sellele waesele pääliskule niifugused mõtted ja igatsuse südamesse andis, ka nende südameid liigutada, kes neid ridašid loetavad,

Misjonär F. A. Stahl teretab Amazoonijõe kaldal elava ühe suguharu päälikut.

laialdaselt tarvitusel ja sünnitavad väga palju paha. Mind hoiatati iseäranis selle suguharu eest, sest et need äärmiselt metsikud ja toored olla, ning iga valge inimese, keda aga kätte saavad, ära hufata. Nõnda siis teadsin ma, et see kaunis hädasohtlik teereis on. Kuid ma tundsin tagasihoidmata tungi neid külastada ja otsusele jõuda, kuidas nelle kõige paremini ewangeliumi valgust viia, kui suur tarvitatus selleks on ja kas nad ka ise selle järele igatsust tunnevad. Sellepärast lätsin ma ka Jeesuse nimel, täites tema käsku, mida leiame Matt. 20, 18—20.

Oma reisuks tartvitasin ma jõge, mida mööda ma siemaale sõitsin, ja mille kallastel indiaanlaste elumajad asuvad. Waevalt olin ma enda paadist kaldale astunud, kui end juba suurest hulgašt pärismaalastest ümbritsetud nägin, nende seas ka selle suguharu päälisk, kes mulle ootamatalt kohe küsimuse esitas: „Kas kofaiini tarvitamine on kõlbmata?“ — „Kas end joobnuks juua on ülekohus?“ Esimesel filmapilgul tundsin end see üle vähe ehmatanud olevat, ja mõtlesin iseeneses: kas ta siis mind tun-

punanahaliste pärismaalaste festival.

Tschaweh, indiaanlasest kristlane.

et nad walmis oleksid wabalt selleks annetama. et Amazoonijõe waihfetes metsades igatsewatele ja ootajatele elanikkudele peagi wõiks õpetajaid saata.

See palwe abi järele ei kosta aga mitte üksi selle ühe suguharu poolt, millest eespool jutustatud, waid ma pean seda ka teiste, sääl läheduses elawa nelja suguharu, nimel kõigile esitama, misuguseid ma samuti külastasin ja kes samuti tungiwalt misjonäri saata paluwad.

Iquitos J. A. Stahl.

Tschaweh, indiaanlasest kristlane.

Tschaweh, Rampa-Indiaanlaste suguharusse kuulutu wiieteistkümneme-aastane tütarlaps, keda meie misjonär J. A. Stahl omale kasvandikuks wõtnud. Tema nimi, mis temale ta elawa iseloomu pärast pandud, tähendab „liblikas“. Neli aastat tagasi tõi selle tütarlapse isa, kes ühe suguharu päälis, üheteistkümneme-aastase tütre misjonäri juure ja palus teda omale kasvandikuks wõtta. Ta kartis nimelt et ta ei jõua enam oma last kaitsta, sest et teda järjekindlalt hukata püüti. Kui teegi nende indiaanlaste seas kas haigeks jääb wõi sureb, siis peab nõid, keda arstiks peetakse, kindlaks tegema, kes selles süüdi oli. Arwatakse süüdlased hukataks siis halastamatult ära. Sagedasti mõeldakse ka wäikeid lapsi teiste surmas süüdi olewat. Nõnda oli ka sel juhtumisel juba kaks korda olnud. Tschaweh, kes juba mõni aeg enne misjonikoolis käis, kui ta Stahlide abielupaarist kasvandikuks wõeti,

räägib ja kirjutab Hispaania keelt ja mõistab ka Inglise keelt. Ta on oma kasvawanemate hoolsa kasvatamise läbi metsiku iseloomu maha jätanud, nõnda et teda juba kristlasena ristida wõidi. Mõõdunud elu oma metsikute wanemate ja suguharu kaastaste seas ei taha ta meele tuletadagi, weel vähem sellest rääkida, mis eespool nimetatud lühikese märkuste kaudu tema elus küllalt mõistetaw on; kuid siiski tahab ta hiljem, kui ta juba selleks tarwiliku hariduse on saanud, misjonärina oma põlises metsades elawate pärismaalaste festivali töötama hakata. Hiljuti oli ta oma kasvawanematega Euroopa ringreisul kaugas. Wiibides Sakjamaal, kus ta oma wiisaka ülespidamise ja lahke iseloomuga kohe kõikidele, kes temaga kokku puutusid, meeldis, päewapildistati teda sääl, mille koopia sellel leheküljel leidub. Nimetatud tütarlaps on üks nende sadade koolilaste seast, kes meie misjonikoolides, Ida-Perus, käiwad.

Igaühe nende kohta on makswad Jeesuse sõnad: „Ja kui teegi ühe niisuguse lapsukesse minu nimel wastu wõtab, see wõtab mind wastu.“ Matt. 18, 5.

India-indiaanlaste saadik, kes 6-päewa teekonna järele meie misjonijaama jõudis. Palub oma suguharu nimel neile misjonäre saata.

Hommitumaa rah

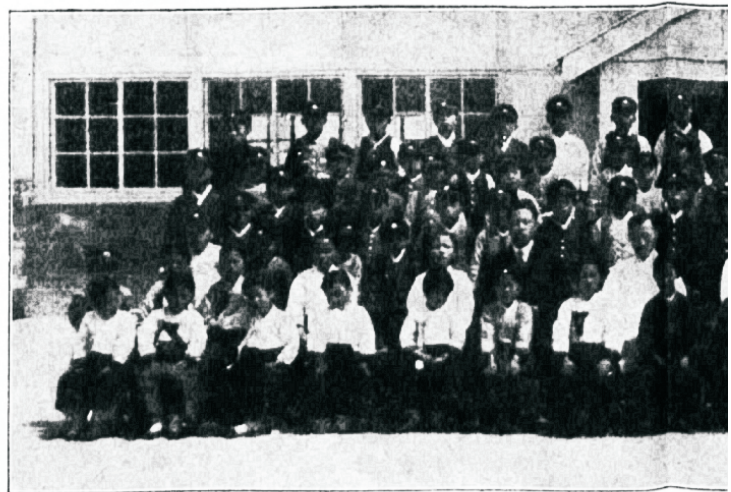
Misjonär J. Effenberg oma taastöölistega Tschung-
tingis Hiinas.

Ta, võib peaaegu öelda, et Kauge-Ida elanikud Ewan-
geliumile iseäranis vastuvõetlikud on. Nad on väga kaua
mineviku pimeduse mõju all pidanud olema, olles selle all
nii waimseti kui ihulifult tarretanud seisukorras, mis iseära-
nis Indu-Hiina, Keet-Hiina ja teiste, Hiina enda mõju all
olevate maaalade, kohta makseiv on, kus nendel halatsemis-
vääriiline elu on. Misjonärid leiavad neid ihulifult nõnda
viletsas seisukorras, mis ofse meeäärasteimisele viiiv on.

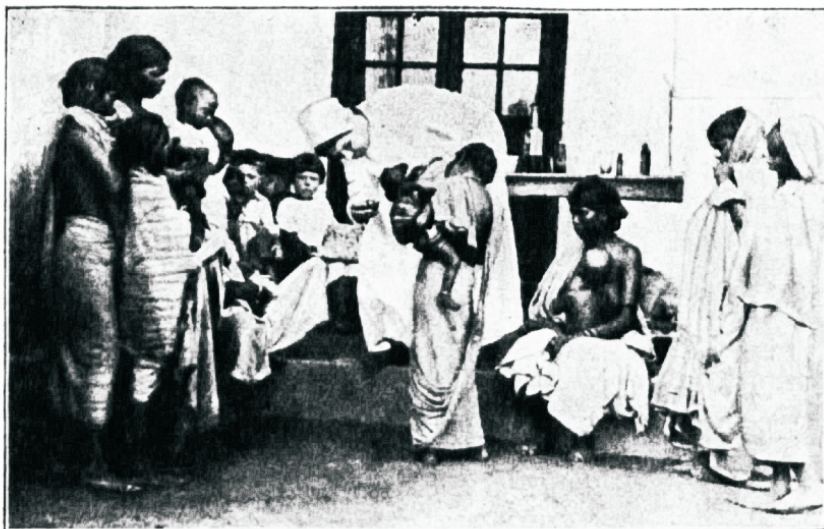
Peab jälle uuesti rõhutatama, et ei ütski, kes ise nende
testel walisfeivaid olufordi pole näinud, ei suuda seda omale
tõelifult ette kujutada, kuidas need inimolevused elavad. Kui
toledasti saavad nad ütsi juba nälja ja külma poolt kannata-
tada! Sääli juures ei ole neil vähemasti lootust, et see olu-
ford ilalgi paraneb, kui mitte kristlased, kes ennasiohverda-
walt inimsoo kõrgemale järjele tõstmise juures tegevusel, neile
appi ei ruttaks.

Hädahüüd kaugelt Idast.

Idamaa ivanad religioonid ei suuda mitte ini-
meji nende tõlbumatusest ivabastada ega nende
jüdamieigatfusi iwaigistada. Nõnda on siis,
hoolimata celarivamifist, mis idamaalaste seas iwa-
liisimaalaste ivastu walisfemas, alandlifule ja õigla-
fele misjonäridele iftagi võimalus alvatus, olla rah-
wale teenäitajaks ja neid teenida. Niifugufed püüded,
mis ennasit ärasalgatwast meelest tulewad, ei jää kind-
lasti mitte ilma palgata. Tema võib oma töö wil-
jana oodata, et paljud usu juure tulewad ja patu
wangift ivabastatud saawad. Rõõmusõnum Kris-
tusest leiab tõitides rahwaflassfides, nii rikkaste kui
iwaeste, haritute ja harimatute seas, elatwat ivastu-
taja ja teeb neid õnnelifuks lootufe läbi, millest neil
kuni siamaale aimduftki ei olnud.

Kooliõpilased ühes õpetajatega

Pärismaalaste haigete ravitfemine Rantschis (Briti-Indias), kus
Luise Scholz töötab.

Kas ei peaks Kristuse kogudus — makstu
mis maksab — äralonastamise rõõmusõnumit
Kristuse läbi, mis kõigile maailmale määratud,
ta Idas elatvatele sadadele-miljonitele wiia püüdi-
ma. Ilma sellela on nad jäädawalt kadunud.
Kes aga on selle eest Jumala ees wastuta-
wad, kui nad nõnda teadmatult huffuwad?
Kindlasti need, kes Jumala tõde tunnetwad,
kuid kes selles hooletumad ja jüdametunnistu-
jeta on. Misjonipõld tarvitab õpetajaid, kes
ise Kristuse läbi pattude andeksandmise on saa-
nud ja patu võimufest ivabad on ning iga
päew Jumalaga ühendufes olles elatwad.
Minult see, kes ise püha Waimuga täidetud
on, võib ta teifi sellele feisutohale alvitada.
Enda püüete mõjuwamaks toetufeks tarvitame
meie iffa enam ja enam koole ning raivitfusa-
futusi, milleks teie kaastoetust palume.

Hiina, J. H. Evans.

Hommi fumaa rahwaste festsel.

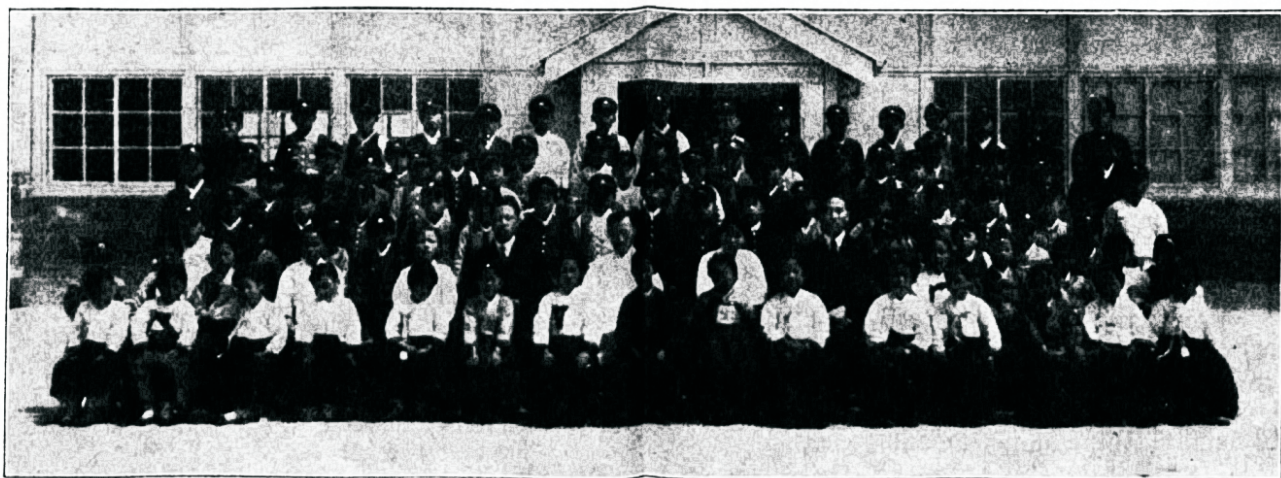
Ja, wõib peaaegu öelda, et Kauge-Ida elanikud Ewangeliumile isearanis wastuwõtlitud on. Nad on wäga kaua minewitu pimeduse mõju all pidanud olema, olles selle all nii waimselt kui ihuliktult tarretanud seisukorras, mis isearanis Indu-Hiina, Keft-Hiina ja teiste, Hiina enda mõju all olewate maaalade, tohtu maffew on, kus nendel halatsemis-wääriline elu on. Misjonärid leiawad neid ihuliktult nõnda wiletsas seisukorras, mis otse meeleäraheimisele wiitv on.

Peab jälle uuesti rõhutatama, et ei üksti, kes ise nende festsel walitsewaid olufordi pole näinud, ei suuda seda omale tõelikult ette kujutada, kuidas need inimolewused elawad. Kui toledasti saawad nad üfji juba nälja ja külma poolt kannatada! Sää! juures ei ole neil wähematti lootust, et see oluford ilalgi paraneks, kui mitte kriistlased, kes ennasiohwerdawal inimsoo kõrgemale järjele tõstmise juures tegeuwusel, neile appi ei ruttats.

Mis kriistlaseks saamine indult nõuab.

Elie teatas üks misjonär, et tema olla ühes külas tahetfa inimest ristitud. Ta wõttis kaks noortimeest enesega ühes misjonitooli. Kui ta parajasti koju minemas oli, tuli nende poiste ema ja paar teist indu-eiwangelisti teda saatma. Alti wõeti neid teel waritsejate poolt finni ja kaks neist wiidi wägifi lähedal olewasse külasse. Wana tuttauw lugu kordus sää! ka seekord: Kristuse ja kriistliku usu waenlased olid wihasets saanud. Nad lubasid ka külasse minna ja neid tahetjat ristitud kriistlast oma usu arasalgamisele sundida. Meil on äärmiselt hirm mõtte juures, mis nende tahetfa ristituga järgmisel päetwal wõis sündida. Meie usume aga, et nad tõit oma usule kindlats jääwad, ahiwardagu neid kas wõi surmahädaoht.

Kriistlaseks saamine nõuab indult wäga suuri ohwreid,

Kooliõpilased ühes õpetajatega Seoulis, Korea pealinnas.

(Indias), kus

Kas ei peats Kristuse kogudus — matstu mis maffab — äralonastamise rõõmusõnumit Kristuse läbi, mis kõigile maailmale määratud, ka Idas elawatele sadadele-miljonitele wiia püüdma. Alma sellela on nad jäädaivali kadunud. Kes aga on selle eest Sumala ees wastutawad, kui nad nõnda teadmatult hukutwad? Kindlasti need, kes Sumala tõde tunnewad, kuid kes selles hooletumad ja iudametunnistujeta on. Misjonipõid tarwitab õpetajaid, kes ise Kristuse läbi pattude andeksandmise on saanud ja patu wõimusest wabad on ning iga päetw Sumalaga ühenduses olles elawad. Alinult see, kes ise püha Waimuga täidetud on, wõib ka teisi sellele seifutohale aawitada. Enda püüete mõjuwamaks toetufets tarwitame meie itfa enam ja enam koole ning raawitsus-asutusi, milleks teie kaastoetust palume.

Hiina, J. H. Evans.

wahest ifegi elu. Kas peatfime meie, kelles meil täielit usu-wabadus ja Sumala tõde tundmine on, neilt tõde walguise tagasi hoidma?

J. F. Blue.

(2. lehekülje järg.)

jonäride artw fastwab, siis suureneiwad ka loomulikult misjonifeltji wäljaminekud. Sellepärast tarwitab misjonitöö järjekindlat toetust.

Meie tahatfime selle „Õdikufetänu Lehega“ misjonitöö sõpradele enda tegeuwuse üle paganamaadel aru anda, ja neid misjonitöö tarwidustega tutvustada.

Loodame, et misjonitöö sõbrad endid ka tänawu meie töö toetamise üle rõõmustama saawad ja selleks lahtelt annetamifega kaasa aitawad, et misjonäre weel suuremal arwul wõiks wälja saata.

(3. lehekülje järg.)

ofa wõinud ja hingamise päetwadel jumalateenistusel käinud, ning iga päetw, wõib olla efimeft korda, kriistlastega koftu puutuwad, saawad nende näod rõõmsamaks ja waated lahtemaks. Rõõmupisarais nägudega räägitwad nad Jeejusest...

Rõike, mis pärismaalaste pääle mõju atwalda, ei jõua

rahvaste festival.

Mis kristlasteks saamine indult nõuab.

Elie teatas üks misjonär, et tema olla ühes külas kahetse inimest ristitud. Ta võttis kaks noort meest enesega ühes misjonitooli. Kui ta parajasti koju minemas oli, tuli nende poiste ema ja paar teist indu-eivangelisti teda saatma. Alti võeti neid teel iwaritsejate poolt finni ja kaks neist viidi vägijä lähedal olevasse külasse. Wana tuttav lugu kordus jälle ka seekord: Kristuse ja kristliku usu waenlased olid wihaseks saanud. Nad lubasid ka külasse minna ja neid kahetse ristitud kristlast oma usu äraalgamisele sundida. Meil on äärmiselt hirm mõtte juures, mis nende kahetse ristituga järgmisel päeval võis sündida. Meie usu me aga, et nad kõik oma usule kindlaks jäävad, ahwardagu neid kas võdi surmahädaohu.

Kristlasteks saamine nõuab indult wäga suuri ohvreid,

Pärismaalased kristlased Tschungkingis tirjandust müütamas.

latega Seoulis, Korea pealinnas.

ega ka tarwitse siin jutustada. Kõige enne kaob neilt hirm ja kahtlased eelarvamised võõraste wastu, nähes kuidas arst, misjonär võdi halastaja õde mustusest nõretawaid haigete liikmeid oma kätega finni haarawad ja neile kõigiti abi anda püüawad. Kui haiged haigemajasse rawitsemisele tulewad ja näewad, kuidas meie abilised, kes nende eneste jugharude liikmed, puhtalt rietatud enda tööd puhtalt toimitawad, siis awaldab see hääd mõju nende pääle. Ka wiisakus ja tarkus äratav nende tähelepanu. Nad tahawad ka teiste sarnased olla ja awaldawad soowi, et neid lugema ja kirjutama õpetataks, ja tahawad sellest Sumalast rohtem kuulda, kes neid armastab ja nende eest furi. Nõnda õpetatakse rahwast iseennast äraalgatwa teenistuse kaudu. Arstliku misjonäri täidab aga seejuures rõõm näha, et tema töö läbi inimolewused Sumalat tundma õpitwad ja täielisteks kristlasteks saawad.

Dr. A. S. Madgvid.

waheist ifegi elu. Kas peatfime meie, kellel meil täielit usuwabadus ja Sumala tõe tundmine on, neilt tõe walguse tagasi hoidma?

J. J. Blue.

(2. lehekülje järg.)

jonäride arw kasvab, siis suurenewad ka loomulikult misjonistelti väljaminekud. Sellepärast tarwitab misjonitöö järjekindlat toetust.

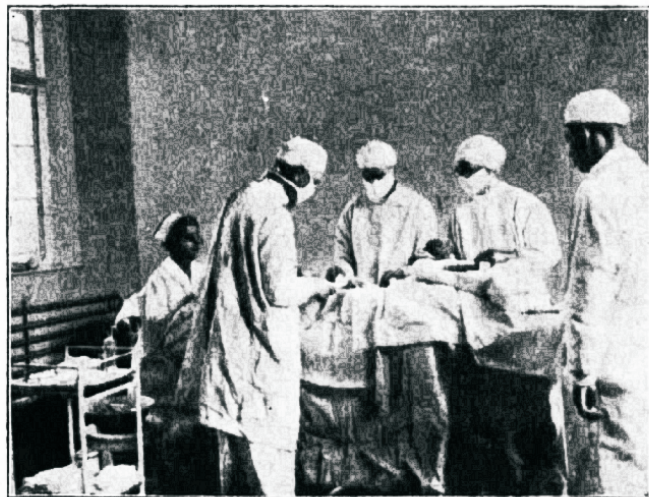
Meie tahakfime selle „Õditusetänu Lehega“ misjonitöö sõpradele enda tegevuse üle paganamaadel aru anda, ja neid misjonitöö tarwidustega tutvustada.

Loodame, et misjonitöö sõbrad endid ka tänawu meie töö toetamise üle rõõmustama saawad ja selleks lahkest annetamisega kaasaaitawad, et misjonäre veel suuremal arvul võiks wälja saata.

(3. lehekülje järg.)

ofa wõtnud ja hingamise päewadel jumalateenistusel täinud, ning iga päew, wõib olla esimest korda, kristlastega kokku puutuwad, saawad nende näod rõõmsamaks ja waated lahkemaks. Rõõmupisarais nägudega räägitawad nad Jeesusest...

Kõike, mis pärismaalaste pääle mõju awaldab, ei jõua

Dr. H. W. Miller haiget opereerimas, Schanghai. Ida-Hiinas.

„Siis peavad teda summar

Rangoso, meie tooilõpetaja, Saa-lomoni saare pärismaalane.

Meie misjonitöö inimsöö-jate keskel Malefula saarel, Uue Hebridiide saarestikus.

Saanuarituu lõpul külastasid Nambu-fuguharu saadikud meie misjonijaama Malua-Bays ja palusid tungivalt, et meie kõik need pärismaalased, kes meie foguduse liigeteks hakanud, ära tapaksime. See külastamine ei tulnud meile ootamatult. Malefula pärismaalastel on kombeks alati kõiki enne hoiatada, kui midagi ette võetakse. Nõnda teatati siis ka meile juba mõni aeg ette, mis meid tulevikus ees ootab. Meie pärismaalased pidasid päevad ja ööd läbi vahtri ja olid alati hirmul. Kui aga ühel päeval teadagi vahtri ei olnud, tuli kaua kardetud õnnetus.

Kui pärismaalased oleksid enda vahripostidel olnud, siis oleks hävitatus veel täielikum olnud, sest vaenlasi oli arvult rohkem kui meid. Nad andsid eneste ligiolekust isearalikul viisil märku. Põõsastikku, kuhu vaenlased end olid ära peitnud, oodati mind hommitul vara kõige vähem. Sel hommitul aga juhtus, et mina ise põõsastikku lehma lüpsma läksin. Harilikult ei olnud see meil mitte viisiks, sest pärismaalased kartsid, et minu pääle lastakse, kui mind nähakse. Kuuldes ähvardavast hädahüüest võtsid nad loomade eest hoolitsuse eneste pääle.

Minnes põõsastiku äärest oma sihi poole oli mul imelik tunne, kui oleksid Sumala inglised kaugas olnud. Ma mõtlesin just, et mispärast peaksin ma kartma, kui Sumal on tõotanud meid oma inglite läbi kaitsta? Mispärast ei peaks ma laulma? Särsku kuuldus mu kõrvus tassist hüüdu: „Stand, minge tagasi! Minge kohe koju tagasi. Meie tahame püssidest lasta, aga mitte teie pääle. Minge tagasi koju!“

Kuuldud häälest tõesti ühe inimjäägi suust, kes ainult mõned meetrid minu eemal rääkis. Võimatu on kirjeldada tundeid, mis mind siis valdasid, kuid siiski seda mäletan veel, kuidas minu jüda üle voolas tänu Sumala vastu, tema isaliku kaitse eest.

Mõni filmapilt hiljem kostis jälle poolt, kust see mees oli rääkinud, püssipauk. Nähtavasti pidi see viist alarmipauk olema selleks, et meie misjonijaama elanikke välja kutsuda. Aga ainult üks ainsam nendest tuli majast välja. Kuulist tabatuna langes ta kohe furnult maha. Kui tema järel enam ühtki ei julgenud välja astuda, lasid varitsejad kõik forid eneste püssidest ja jooksid siis kuhu keegi sai. Sili Lil, pärismaalane, kes oli kindlasti mind ähvardava hädahüü pääle mõeldes välja tulnud, lamas kahest kuulist tabatuna furnult maas.

Ristimise sisseen Malefula saarel.

Sama kõik paganate saared."

Seiv. 2, 11.

Need inimesed aga, keda Sumal oma vaheleastumiseega meie misjonijaama pärismaalasi tapmast taktistas, palutavad nüüd, et meie nende juure läheme. Nema on enda sõna pandiks annud, et nad iial enam midagi farnast ei tee ja on nii minu kui ka misjonijaamas elavate pärismaalaste vastu kõige parema tõenduse eneste sõbralikkusest annud. Ma olin hiljuti juba nende külas, kuhu siamaale veel ükski valgenahaline pole julgenud minna. Need inimsööjad on tõenduseks, mis Sumal võidib patu võimuses elavatest inimestest teha. Meis paistab tõesti südamlik igatsus olevat patu ja pimeduse tegudest lahutada ja endid täielikult elava Sumala teenistusesse anda.

Rogu selles läbielus olen ma Sumala imeliku kätt tunnustanud, kuidas tema paganate südamed oma tõe jaoks ette valmistab ja meie loodame, et Sumal kõige lähemal ajal siin suuri asju forda saadab.

Palume palvetada nii meie kui rogu selle töö eest siin.

Malua Bay, Malekula.

W. D. Smith.

Sidjisaarte kaupmehe tunnistus.

Misjonär H. R. Martin kirjutab meile:

Üks kaupmees ütles hiljuti mulle: „Minu asunduses on puhtamad ja paremad töölised need noored, kes teie koolist tulevad. Kui nad igal aastal mõneks kuuks minu juure selles tööle tulevad, et omale kooliraha teenida, annan neile selles hääle meelel parema võimaluse kui teistele. Nema ei suitseta tubakat ega joo viina. Nad on tähelepanelikud ja näevad kofe, mis kufagil teha tarvis. Kui teistfugused on nad nendest, kes ööd läbi jookivad ja prassivad. Sfeäranis pean ma ühte õpilast mees, keda ma väga armastasin. Ta töötas juba mitmendat aastat minu juures, kuid suri viimaks influenttsasse. Pean tunnistama, et ma väga harva näinud, olgu need valged või mustad. Alati oli ta lahke, avitusvalmis, kui õige misjonär levitades kirjandust ja seletades pühakirja. Kui influenttsa lahki puhkes, ohverdas ta end väsimatult teiste ravitsemisele, kuni ta ise selle ohvriks sai. Pean tunnistama, et tõeline kristlik usk ka paganad paremateks inimesteks teeb.“

Meie misjoni nõufogu tänab kõiki annete eest, mida teie hädaliste avitamiseks olete kofu pannud. Nii mõnigi palkve on võidunud seeläbi rahuldatus saada.

Selle tänuga ühineb aga ka veel nende tänu, kes välisel põldudel, rõõmupisarad silmil, Sumala armastusest kuulevad.

Kui aga kord nii annetajad ja see läbi Sumala poole pööratud hinged ühtlaselt Sumala aujärje ees kiituse laulusid laulavad, siis ei saa kindlasti ükski kahetseda, et ka tema on osa võtnud patu pimeduses vaetavate inimeste päästmisest. Meie tarvitame ikka enam ja enam teie eestpalkveid ja kaasabi, et kõigile võidiks abi anda. Päev-päevast kasvab töö; misjonäre lähed ikka suuremal arvul välja, kuid siiski kehtivad igalt poolt veel tungivamad hülited.

Sellepärast palume meie kätte usaldatud üleilmlise rõõmufuulutuse nimel, et teie meid selles töös väsimatult ja osavõitlikumalt aitaksite, tehes seda nii eestpalkvete kui annetamise läbi.

J. C. Shaw, kasapidaja.

Matanid, ümberpööratud inimlutt, Uue Hebridiide saarestikus.

Samoa saare tütarlapsed.

Ka kristlikud maad janune

Pühakirja mõistmine ja effiõpetused.

Et teie seepärast effi, et teie ei mõista pühakirja ega Jumala wäge.
Mark. 12, 24.

Juba mõnda aega pesitseb üks kahjulik ilmaivaate wool kristlaste seas. Täna on see juba nõnda lewinud, et selle pooldajaid pea igal pool leida on. Sellepärast on hädatarwilik ka siin lehes selle kohta sõna wõtta. See on püüid Euroopa aasiafeerimise poole. Juba ammu on ikka ja jälle

G. P. Aldiv. Balti uniooni misjonifool Eätis, Riia lähedal.

hääled kuuldaivaks saanud, et Aσίας, iseäranis aga weel Indias, imestamisväärtiline eetika ja moraal walitsewat. Sagedasti on ifegi kuulnud oletamist, et India kasvatus kristlikust kaugel ees olla. Paljud ütlevad ühes Nieschega, et kristlik õpetus ainult takistawat inimfoo arenemist. Rõõkides kristlikkudes maades leidub niisuguse waate esitajaid, iseäranis aga Inglismaal, Saksamaal ja Prantsusemaal on nende pesapaid.

Selle liikumise peasihiks on kristliku õpetuse „suurtfugustamine“ India moraali läbi ja praegu püütakse enam, kui ilalgi enne, Aσίαςse tooli minna. Iseäranis püütakse Wana Testamenti põhimõteteliktul tõrivaldada, tembeldades seda ei millestki muuks kui mütolooiaiks (Muinaslugude koguks) ja juutide aegloots, misugusest ifegi Rooma, Kreeka ja Germaania mütolooiait eelistada tulla. Uus Testament olla India eetikale palju lähemal. Niisuguseid waateid pooldatakse ifegi mõnes ülikoolis.

Arwuriikastes õpetlasteringfondades peetakse kristlikkude misjonäride „iwaimsest nõnda tõrgel arenemisjärgul asuwasse“ Aσίαςse saatmist lolluseks, sest õeldakse, meie wõiwat ennem neilt õppida, kui nemad meilt. Schopenhauer, üks selle liikumise pooldajatest, footwib ühes paljude teiste mõtteosalistega, et see aeg peagi läheneks, mil kristlik õpetus kõigest „juudilikust“ saaks puhastatud ja Buddha õpetuse läbi „suurtfugustatud“. Ta kirjutab: „Tõhime seepärast loota, et tõrd ka Euroopa kõigest juutide mütolooiaist puhastub. Wõib olla, on see aastasada kätte jõudnud, mil Aσίαςst pärit olewad Saaweti fugu rahwad oma iwana kodumaa püha religiooni jälle kätte saawad, sest nad on pikaaegse segaduse järelle selle jaoks jälle küpsaks saanud.“

VI a. lht. 242.

Tertwed raamatud on weel teistest famamõttelistest kirjutatud.

Kas ei peaks aga kristlase süida, kus weel midagi tõeliku kristliku usu jaoks warjul on, walutama, kui ta kristliku rahwa iwaimulikke juhte nõnda rääkima kuuleb? See häwitust toiw Euroopa aasiafeerimise liikumine kannab juba sajatõrdset wilja. Niisugused on moodone spiritism, theoso-

phia, anthroposophia ja teised paganlik-kristlikud usu-süsteemid.

Kuid selle küsimuse pääle ei saa ta wastust, sest temal pole kuulutust ülestõusnust — ja enesediguslise kasvatusse süsteem ei paku iwähematti troosti ja ifeenese aralunastamise püüded on tagajärjeta jäänud. Kristlane leiab aga aralunastamise kuulutuses wastuse, nagu seda Rooma 7, 25 leida on.

Nõnda warisewad paljud hauda ilma tõotufeta, ilma lootufeta. Ja mis on selles süüdi? — Pühakirja haltwatspanemine ja enda elus Jumala iwäe läbielamise hooletusesse jätmine. Süüdi on tõik, kes tundsid kuulutust ja seda ei kuulutanud; kuid suurt osa süüst kannawad need, kes ei ole õpetanud pühakirja selle täiuses, mitte selles jõus ja iwäes, mis pühakiri patub, iwaid fergemeelselt, tehes pühakirja põhimõtteid, waatamata nende õpetuste igatwese iwäärtuse pääle, kristlase elus iwähem tähtsaks ja tähelepanemiswäärtisteks, kui see tõeliktul pidi

olema. Lõppeks leiab pea üks kui teine end võimaluses olevat piiblile omaarvamise pitsati pääle waju-tada, kuni sellest lõppeks „piibliarvustus“ wälja kas-wab, mis Sumala sõnas omatorda enam midagi muud ei leia, kui „üksteise wastu käitwaid kirjakohti“ ja „stiililisi“ kui ka teisi miimesuguseid „wigu“.

Lõpne piiblitristlane sütwendab aga end oma Õnnistegija sõnadesse, mis ütlevad: „Kes minu sisse usub, nõnda kui kiri ütleb, selle ihust peatwad elatwa wee jõed jooksta.“ Soann. 7, 38. Sellepärast footitab ta Paulus: „Kuuluta sõna!“ 2. Tim. 4, 2.

Pühakirja selgele algallikale, millest wäe ja elutäius wälja woolab, pole „õpetlased“ veel mitte jõudnud, waid palju enam komistatwad nad ise piibli sõnade, lausehituse ja stiili üle. Nad püüatwad oma „teadusega“ piibli furnud kirjatähele elu anda, jääwad ise selle külge, nagu kärbsed kärbsapa-beri külge, kinni ja imewad jäält omale furma sisse. Selles waimulikus furmas olles tor-matwad nad siis Nasiasse „ilma weeta piltvi“ otstima, kuid nende janu ei saa mitte kustutatud...

„Waid rahwas käib maa läbi rasesti waeiwatud ja näl-jane; siis sünnib, kui ta nälga tunneb, et ta wäga wihasets saab ja wannub... oma Su-malat ja waatab üles. Kui ta maha waatab, siis on seal kit-fas käes, ja pimedus ja ahas-tuse pööritus, ja teda lüfatasse fenna, kus pilkane pime.“ Jes. 8, 21, 22.

Paulus ütleb: „Kui ne-mad endid arwastid targad olewat, on nemad jõe-daks saanud.“ Room. 1, 21. Paulus kirjutab Korintuse rahwale: „Kus on tark? Kus on kirja-tundja? Kus on sellesinatse maailma asjade ära-arwaja? Eks Sumal ole sellesinatse maailma tarkuse jõledaks teinud? Gest et maailm oma tarkuse läbi ei tunnud Sumalat Sumala tarkuse sees, siis on Sumala meelepärast olnud jõleda jutluse läbi õndsaks teha neid, kes usutwad.“

Suurem hulk waimulikke mehi kuulub mitmel maal selle waimu laste jekka.

Kuidas on siis niisugune langemine ja segadus üldse wõimalikuks saanud? Nõnda wõib nii mõnigi lugeia küsida. Sumala sõna annab selle kohta selge wastuse, öeldes: „Eks teie seepärast ei etfi, et teie ei mõista kirja ega Sumala wäge?“ Mark. 12, 24.

Ta tõelikult ongi asi nõnda. Kõik nõndanime-tatud „õpetlased“ tunnetwad ainult wälispidiseid,

usutunnistuslisi kristlasi; neil ei ole aimdustki, mis tähendab piiblitlik kristlik usk ja usklikud ja nad on seepärast sellest õpetusest eemale jäänud. Kuid weel wähem tunnetwad nad Sumala wäge. Nende mee-lest on piibel niisamasugune moraali ja fastwatus-õpetuse raamat, kui aasialaste pühad raamatud ja Mohamedi Koran. Aga just seega näitawad nad, et neil piibli jisu üldse tundmatu ja nad lubatwad enestel otstustada enne, kui nad seda täielikult tunda õppinud oleksid.

Kuna need raamatud midagi muud kui eetikat ja moraali, seega siis fastwa-tusteadust tahawad pakkuda, jiskaldab aga piibel hoopis teisi asju. Piibel tahab alles wiimases järgus fastwatusabinõuks olla. Selle algataja toob meile selles raamatus feda, mida meile ühegi teise religiooni alustaja pakkuda ei suuda; ta toob meile kuulutust, tõotust — iseennast. Piibel on ewan-gelium, rõõmusõnum risti-löödukt, ülestõusnukt ja peagi jälle tagastulijast Jeefusest, Kristusest; piibel toob meile Isa, ta toob meile igatwese elu meie Õnnistegija ära-lunastamise weres ja igatwese täielikkuse.

Ka teised raamatud on meile palju ilusaid õpetusi toonud, aga ükski raamat ei jiskalda meie jaoks Isa, Lu-nastajat ja igatwest elu, kui ainult piibel. See ei teata meile neid asju mitte meeli-tamiseks, waid et see tõesti

nõnda on. See on nüüd buddhismi ja tõelise kristliku õpetuse suur wähe. See on tõelikult üleolewalt suur, nõnda et wõimatu on neid mõlemaid üksteisega wõrrelda.

Mida aitawad mulle kõik kuuljad fastwatuses-kirjad? Mis kasu annab mulle end nende külge kõitmine ja end ööd kui päetwad nende õpetuste pii-rides hoida püüdmine, kui ma ühel päetwal jällegi pean hirmuga weendumusele tulema, et ma ikka weel liha ja veri olen, ikka weel inimene, nõrustes ja wigades rabeleja inimene? Eks pea feda iga bud-dhalane kui ka iga teine isedige inimene ühel päetwal ütlemata? Wõib olla tunnetwad feda paljud alles furmatunnil kõige selgemalt, et neil weel palju puudu on. Tõelikult ei ole weel keegi mõnda „täielikku“ buddhausulist näinud, hoolimata nende „ideaalsest“ õpetusest. Ja see on ka wõimatu. Kes aga jiski wastandit tõendab, on mõistmatu, kes nii ennakst kui teisi petab. Wõib olla peab ka tema furmatunnil

(Järg 16 leheküljel.)

Sadhu Sundar Singh, India rändur, kes kristlaseks saanud. Hiljuti külastas ta Euroopat ja igal pool, kus ta avalikkuse ette astus, andis ta oma isemise weendumuse kohta järgmise tunnistuse: Mina olin hindu — ja tean, mida olen taotanud; nüüd olen aga kristlane — ja tean, mida olen seega wõitnud.

Weel ús wõimaluste maa.

Güdaaafrika, suurtest liikumisteedest eemal, asub aastatuhandete eest tuntud Aithioopia ehk Abessiinia, Aafrika Tibet. Tema 9.000.000 elanikku on enamasti mohamedlased ja osalt kristlased. Ka viimased elavad teatud määral turjatvaimude kartuses. Ühenduses oma paganlikkude naabritega küsitavad ta nemad nõu nõidadelt ja tootvad ohtoreid, et sellega vaimude viha vangiistada. Sõegi Abessiinia pealinnas, Addis-Ababas, leidub paganlike kummaridustohhi, milliseid tuhandete poolt külastatakse. Sellepärast püüdisid julged misjonärid juba sadade aastate eest Abessiinia mäekindlustesse sisse pääseda. Kuid ühelgi neist ei läinud korda kauemaks ajaks sinna jääda: neid kas vangistati või mõisteti surma. Kui aga lõpuvulutus aeg kätte jõudis, avanesid sinna uksed otsegi ühe tõrgema võimu poolt. Kannatamatule ja vägivaldsele waliitsejale järgnes praegune edurikas, demokraatliste vabadetega Ras Tafari Makonnen. See tark ja kannatlik võlurist andis luba misjonäride sisserändamiseks. Kui ta isiklikult meie tööga tutvunud oli, austas ta meid avalikkuses ja andis ta suured summad toetust. Meie olime otse õigets ajaks sinna jõudnud.

Varsti pärast meie tohalebushmisi tuttune-
sime ühe 60-aastase kiriku ametnikuga. Ta ilmus
ise järjetindlast piiblitundidele ja tõi ka preestrid ja
munti laasa.

Pärast oma ümberpöörmist püüdis ta meid mõjutada, põhjapool Tanasust, umbes 30 päeva tee laugusel, tema tobumaal misjonitööga alustama. Ta ise pattus meile ühe suure maa-ala tartvitamistele. Rahjute tuni tänini on misjonindutogu vahendite puudusel seda tõrvalle jätma pidanud.

Mul oli ta eesõigus Scheich Zachariasega tutvuneda, kes tõd mõjuritas ja tegetv mohamedlaste eestvedaja oli olnud, nüüd aga ristilisu poole pöör-
nuud oli ja alates fellest ajast kuulutas ta fuure tväega, et Kristuse jälletulest ufte ees felfab. Töötades oma maarahva seas tartvitas ta toraani (mohamedi usu-
tunnistuse raamat) ja piliblit. See mees tvalmistab teed mele kuulutusele. Tema järelkäijate arvu ulatab tuhandetesse. Isegi misionär Gudmundsen saatis

mõned pärismaalased õpetajad neid inimesi külastama ja edasi õpetama; kuid tahjuks piidime meie, wahrenõite puudusel, etteõdetud töö edasijattamistest loobuma.

Ka mitte paremini ei läinud meil ühe põhjapoolse päälituga, kes meid järeleandmatult palus üht misjonijaama asutada ja vähemalt üht pärimaalaõpetajatki sinna saata. Wiimati hābenefin juba temale ennaft näidata. Ometigi ka sellel juhtumisel pidime itta ja jāsle sellest āra üttema.

Reegi ei suuda seda tõdemaal ette kujutada, mis tähendab ühele Aafrika pärismaalasele oma usku ja tõmbeid maha jätta ja Kristust vastu võtta. Nemed saavad oma sugulasteft, lapsed ifegi tvanemateft ära idugatud ja foguni furmatud. Nemed peatvad seda endile meeldida lastma, kui nad tvälja naerduv, pilgatu, peffetud ja ifegi kinni tõidetud saatvad. Kui nad on 2—3 aastat toolis tainud, saatvad nad ühtõist misfugufe tvõõra fugu tvõõsa juure faadetud, kuid fa jelllega on nad nõus. Rõõmuga ohtverdavad nemed tväljapaistva ofa omaft klisendatud palgast. Sa, nad on tvalmis oma elu Kristufe teenistusse andma.

Mõne aasta eest tuli melle ülestufoe Lõuna-
 Ubesinias afutwas protwintfias Galla rahwa seas
 mifjonitõõga algada. Raua ei tahtnuõ mele mif-
 joninõufogu fellega nõus olla, eht tül faks mifjo-
 nãri twabatahtifitult finna minna tahtfid. Lõpete
 andfime flõfi lubadufe. Wiitwitamatult lãts tw.
 Rõõling abifaafa ja lastega hãlwafit aastaajafit hoo-
 limata tahtlafefse õimbrustõnda. Garnafoõ ustatwad
 teenrid tootwad tahtifitult lfeennafit õhtwritõ, tui nab
 aga felle lãbi paganaid Kristufefle tõõita faatwad.
 Sumal õnnistab nende õhtwrit ja agarufit. Samuti
 lãts ta W. Stein oma fuurema peretõnnaga õhele
 uuele maa-alale.

Raugel tobumaast peatvad meie misjonärid nii mõnestki mõnufusest ära ütlema. Mõnikord peatvad nad nädalate loilisi ootama, et foolagi saada. Veel pahem selfutorid on siis, kui mõni haigus neid tabab.

W. E. Toppenberg.

Üleilmline misjonitöö ja algristiusk.

Ulgristiustu tujutatakse harilikult ette, kui olet-
sib esimesed kristlased lühidanägeliselt ainult
enestele Sumala riiki ja ülejäänud inimesoole
maailma lõpu faudu arahälvitamist oodanud. Seesuse
ja apostillite sõnadest leiame aga selge ja kindla väljen-
duse minna kõigi rahvaste juure ja kuulutada neile
etwangeliumi. Mark. 16, 15 on öeldud: „Minge kõike

maailma!" ja Matt. 24, 14: "Sa jebasama turing-
riigi armuõpetust peab kuulutatama kõiges maailmas
tunnistufets kõigele rahvale ja siis twast tuleb ots."

2) Igrištuvst on üleilmse misjonitöö teostamiseks
fiske teatud.

**Nemad tundsid endid tõelglaste olemat haritute
ja ta barbaarlaste vastu. Rooma 1, 14. Igal uuesti**

afutatud kogudusel oli see otsekui iseenesest mõistetavaks kohustuseks ümbertaudsete maade ja linnade eest misjoni alal hoolt kanda. Säärastis kiidetakse misjoniagarust Euroopa pindalal. Wil. 4, 15, 16, sest kunagi ei ole jäänud töö asjata olnud. Agaraim ja järeldusrikkam apostel kirjutab waimustatult „armuõpetuse tõefõnast, mis teiegi juurde on tulnud, nõnda kui see ka tõiges maailmas on.“ Kol. 1, 5, 6.

Terwe maailma ümberpööramise fõrdaminek oli aga Kristuse kui ka tema jüngerite lootustest kaugel, sest nemad teadsid, et armuõpetus terwe maailma rahwaste, juutide kui ka kreeklaste poolt rumalusets peetaks. Nemad ootasid, et „kitkas tee“ kitkaks jääb kuni eesmärgini.

Tunnistustes ja pühafirja prohvetikuulutustes leiame otse wastandit wõidurikkale kogudusele. „Kui lambad huntide sekk“ nii saadab Kristus oma jüngerid maailma. Matt. 10, 16. Wiimaseil päetwil saatwad „hirmjad ajad“ olema, „pahad petised lähewad ifka peale kurjemaks“ ja „ülekohtus wõtab maad“ ja kui inimesepoeg tulema saab, ei saa ta usku maa päält leidma. 2. Tim. 3, 1, 13; Matt. 24, 12; Luf. 18, 8.

Kas saab aga fõrd terwe inimfugu kui üks kari ühe karjase all olema? Küll näitab Joannese 3lm., kuidas mitmesugused usufelidid ühinema saawad, ühe üksuse austamisets. 3lm. 13, 8. See üksus aga, teda fõik kummardama saawad, ei ole mitte Kristus, waid kristusewastane. Koostõlas ülalnimetatud prohvetikuulutusega ütleb prof. Chr. E. Luthardt: „Küll wõib ristiusk maailma usuts saada, ja ka kaugel olevad barbaarlased kirikute piiridesse koguneda, — kuid see lootus, millele meie wastu sammume, on masside täielik feesmine wõõrdumine usust, ja lõputu a w a l i k ä r a l a n g e m i n e.“ Brälat D. Th. Traub: „Lõpuajal ei saa ristiusk oma fuuruse poolest hiilgama, waid saab üks wäikene tagakiufatud kari olema.“

Nõndanimetatud kristlik kirik oma 500 miljoni liikmega ei ole algriistiusu ega selle maailma misjoni wiili, waid selle halwenemine. Maailm ei saa kunagi kristlikuks ja ristiusk ilmalikuks, ilma et ennak seal juures ei faota. Enamusele on ristiusk sündimise, maa ehk tõu küsimus, s. t. rõhku ei panda kristlikkude elundüete pääle, waid kui aga kristlasena sündinud ollakse ehk kristlikul maal elatakse. Misjonitõõ juhataja Schenk ütleb tabawalt: „Kiriku

ühinemine riigiga toob kaasa, et misjonitõõ poliitika feskpunktiks saab, nii et misjonitõõ sedafama tähendab, mis koloniseerimine ja ümberpöördukt... Wõiduhind on maailma õiglus ja kahtumus maailma walitsemisele.“ Sarnase maailma walitsemisega sai ka Seesus omas läbitatsumises kiufatud, millest ta aga otustatwalt ära ütles: „Sina pead Sumalat, oma Isfandat kummardama ja ükspäinis teda teenima,“ ja „teie ei wõi mitte Sumalat teenida ja mammonat.“ Luf. 4, 8; Matt. 6, 24.

Hoopis teistfugune pilt tõuseb Kristuse sõnadest: „Sedafama funingriigi armuõpetust peab kuulutata-

ma tunnistuseks tõigele rahwale.“ Matt. 24, 14. Ehk küll algkogudus terwes Rooma riigis, ja Kreeka filsoofiaga wõrreldes, ainult põlatud ufusetti kujundas, mõjus ometigi selle tunnistus Lunastaja armastusest kui walgus pimeduses, kui fool wäljafureiwa maailma mädaniku wastu. Ristiusk omas puhtuses ja algaja wõltsimatuses saab olema maailma otfani kui tunnistusena, kutsena äraeraldamisets igast kahjulikust maailma olewusest. Kutsse läheb tõigile, aga otustus oleneb iga ükifu seisukoha wõtmisest, nagu ka prof. D. Schmitz finnitab: „Olewiku rahwakirjelistesse ühingutesse astutakse sündimise kaudu, näit. laps saab ristimise teel wastu wõetud, kuna algriistkogudused olid misjoni kogudused, ja sinna astusid nad oma isiklike tahmifega.“

Misjoni fooli õpilased foolimaja jaoks laudu faagimas.

Usuristimine kujundas ufje koguduse. 1. Kor. 12, 13. Endine Berliini linnamissjoni juhataja P. Le Seur, wõrreldes endist aega tänapäewsega, tuleb lausele: „Kui ristimist kui sisse minekuts Seesuse Kristuse koguduse pidada, siis on lapse ristimine mõttetu.“ Püha õhtu-föömaag oli Isfanda furma mälestuseks, kui sammast waimulikus tojas, ja ühiskonna hoolokanne ületwärtwimatus wenalikus armastuses (1. Kor. 10, 16, 17). Nende kristlaste piirkonnas ei olnud ühtegi rahwuslist ega sotjialistlist wahetegemist, Kal. 3, 28.

Sumala sõna, mis juba esimese ristiusu seemnetega olnud, kannab weel täna sedafama wilja, kui ta samasugust wastuwoõtu leiab. Sessel lehel olevad lühikesed aruanded annawad tunnistust selleks. Ka tänapäew kogub elaw Sumala sõna weel kogudusi millised samal algkristlikul kombel afutatud on, ja misfugused Isfanda eeskujul terwet maailma armastuses teeniwad.

B. Drinhaus.

„Tart fūda teab aega ja mis tohus on“.

Rog. 8.5.

Wägetvam fōjariistade todimust ja toangifoja müüridest on mõteie todidufait, eht liitumine, tui selletothane aeg on tulnud. Seda ei saa üksti maine todim tagasi hoida. See ei tunne ufutunnistustest tommatub piirilooni ega hooli ei parteidest ega maalatadest. Tema ees peatwad maadepiirid taganema ja raasfide eelotfufed taduma.

Uuemaegne misjoniliitumine on tähtsam todigist teistest farnastest ja selle liitumise aeg on tatte jõudnud. Amestamistväärilised saatutufed, mida see fogu maailmas on torba saatnud, pōōrab toige ifitvillfeeritud inimtonna tähelepanu enda pääle. Teated selletohaate ideasjade üle on hutvitatvamaid romaaniidest. Tema armastustōōde todidub on fūdantilligutatvamaid ja mõjutvamaid, tui parimaid jutustufed. Kus aga ilal inimoletvusi afub, sinna on etvangeliimi tähtjalad ennatārafalgatvalt lāinud, et tungitvatele tufetele toastata.

Sagedasti on misjonār efmene olnud, kes mõne tundmatu põllise metfa läbi uuris, pūūides toōdraate maade ifsemufes inimoletvuste fūdameid toōita.

Tulidus misjonitōōts on olnud funditvaks teguriks tungides läbi põlliste metfade, ronides üle māgede ja ujudes läbi jõgede. Enam tui üks torb on etvangeliimifāhtjalad pärismaalastele tottalitu kirjatele tottu feadnud ja et seda teha toōits, pidid nad julgema fauemaiks ajaks inimsōōjate festele jääda ja neid õpetada. Rōōmufōnumi tuulutajad on toigisje maisje tunginud ja jumalitu tuulutufega fogu maailma ümber pōōiminud.

Mispārast on see fūndinud?

See liitumine, misfugufe aeg on tatte jõudnud, juurdub toendumufes, et etvangeliim peab selle rahvapoōltve ajal toigile tuulutatud faama — kindlas teadmises, mis pōōhjeneb Sumala sõna pääl. Pilbel ütleb meile selle tohta ettefuulutufena: „Sa sedafinaft tuningriigi armuōpetust peab tuulutatama toigese maailmas, tunnistufets toigele rahvavale ja siis toast tuleb ots.“

Animfoo ajalugu ei ole mitte õnnelikkude toōi õnnetute juhtumiste järjestif toaid plaanifindel fūndmustif. Sarnase liitumise efileilmumine ei olene mitte üksti inimlistest pūūietest ega suuremeelsufest āra.

Selles toōib palju enam selle toāgetvat tait āra tunda, kes rahvaste saatust juhīb, sest seefama, kes

taetvaste tūlufe üle toallitseb, juhīb fa rahvaste saatust. Meie elame praegu nōnda õelda uues maailmas ja uuel ajajārgul. Minult mõned aastafajad tagasi elafid toit rahvavad üksteistest eraldi; suured maalatad olid läbi uurimata, samuti fa merede faared. Siis tuli suur muudatus. Tung tafandada teed religiioonile ja faubandufele haaras inimeste meeli ja tufus efile leiduste ja kolonifeerimise, üheft tohast teise liitumise ja teadufe aastafaja. Sellele jārgnes peagi täielif muudatus liitumise abindudes. Sumalit ettenāgetvus oli toigese maailmas etvangeliimi toalgufe laialitandmifets eelhoolitufi teinud. Pilbli letvitamise aeg oli pääle alganud ja misjonitōōs ajajārt oli tulnud. 1. aastafajal ütles Kristus fogu selle liitumise ette, õeldes oma jūngrite tūfimufe pääle: „Mis peab sinu tulemise ja maailma aja topetufe täht olema?“ Matt. 24,3. Selle päätūti jārgnev ofa annab meile selge ükfitasjalife kirjeldufe läbi kristliku ajajārgu, tui ühe ifeāralife rahvapoōltveni, misfugust Kristus „toilmafets rahvapoōltvets“ nimetas.

Kristufe tulemise mārgid on igal alal ja elulufordades atvallituf faanud. Ifegi päitene, tui ja tähed, mis inimoletvuste mõjude alt täielikult toabab, on Rōōgetvāgetvama plaani jārele ajamārkide toaatealaks mādāratud. Elato Sumal on holatufesignaale igale poole afetanud, nōnda, et toit inimesed toōitfid teada faada, et Seefus tulema faab ja seda toige pea.

Sōe toefi, tui see mõne tofe lähedufse jõuab, haffab siis kiiremalt tooolama, samuti on fa lugu praeguste maailmaolufordade aja jõega. Rōōit nāib maailmas palatvifutavolifes ārevufes olevat. Mōōtlejad mehed nāetvad igal pool krlifi tunnufeid, tuiigi nende ifeloomu ja pōōhjuste tohta lahtartvamiitel ollaffe. Minult pūūhafiri toōib meile nende fūndmuste tohta toige feletufe anda. Walitfetvad olufortad on jumalatartmatutele hirmufs, aga ufkliffudele rōōmufs. Roonduvad toēpistved, mis tulevat tormi ette tuulutatvad, on ümbritfetud Sumala tootuste toterkaarega. Praegune kindlufetu maailma oluford mōōdub peagi, sest see rahvapoōltv on toilmane rahvapoōltv. Kristus tuleb ja tema tulef on suure tähendufega, see fūndmus muudab fogu maailma elu teifets. Oled fa ife selleks toalmis ja kas alfad fa fa teifi selleks ette toalmistada?

L. From.

(13. lehetūlje jārg.)

Hūūdma: „Oh mind toiletfat inimest! kes päästab mind sefstinaifst furma ihust!“ Room. 7, 24.

1. Kor. 1, 20, 21. Maailma tartufega läbi imbunud üldifed kristafed on toaimullifus merehādas, nende ufst on toditumas ja nad on ifefestis segafets lāinud. Tead fa, mispārast see nōnda on, armas lugeja? Kristus ütleb: „Ots tele seepārast ei effi, et tele ei mōōista pūūhafirja ega Sumala toāge?“

Mart. 12, 24. Ara aga fina nilfugufe toaletvālgufe jārele tūi, sest: „nemad on toige tee maha jāmud ja āra effinud... Sest nemad rāāglitvad tūhje, hooplitte fōnu... Needfinaifst on taetvud ilma toeeta, tuulispafa aetud piltoed, sellele paks pimedus tallele peetatfe igatvestil.“ 2. Peetr. 2, 15—18.

Sina aga usu Sōna — ja fa faad elama.

Michael Gehann.

Kristlik kirjandus ja üleilmne misjonitöö.

Meie kirjanduse müügi üldsumma 1926. aastal oli 4.631.706 dollarit, ehk ümmarguselt 1.737.680.000 Eesti mrl. Viimase viie aasta jooksul oleme 28 uues teelemurdes kirjandust välja andma hakanud, mis iga 64 päeva kohta ühe teelemurde välja teeb. Sellega on teelte arvu, misjagustes meie kirjandus ilmub, 128 korda kasvunud.

„S. P. Udit.“ poolt välja antud esimene ajakiri, mille nimeks „Segenwärtige Wahrheit“ oli, ilmus 1849. aastal. Selle esimese väljaande kogulaal oli umbes 25 naela, misjaguseid eksemplare toimetaja ise korraga postiafutusesse laiali saatmises viis.

Alates sellest ajast on trükitöö nõnda kasvunud, et meie oma trükitöötubades trükitavate 142 ajakirja ühe väljaande kogulaal 1921. aastal 5400 puuda oli. Hiljema aja kohta ei ole selle artikli autoril praegu andmeid täpärast, kuid kindlasti on see nüüd palju suurem.

Teisets tõendusets, kuidas Sumal seda tööd õnnistab, on laiali laotatud kirjanduse koguväärtuse kasvamine. Esimese seltsimekümne aasta jooksul, alates meie kirjanduse alustamise ajast 1845. a. kuni 1914. a., oli meie üleilma müüdu kirjanduse koguväärtus 21.672.000 dollarit. Uga kahetkandama aastakümne teisel, 1915—1925, müüdi kirjandust 38.746.000 dollari eest, seega siis 17 miljoni eest rohkem kui eelmiste 70 aasta jooksul. 80 aasta jooksul müüdu kirjanduse koguväärtus oli 60.154.409 dollarit.

Kirjanduse levitamine teostab imelisi asju misjonitöös. Nimetame siin ainult mõningaid paljude seas:

Wilippiini saarestikult: „Enda pooleaasta koosoleku jaoks tegin ma ühe kaardi, millest näeme, kuidas mööbunud kahe aasta teisel on kolportöörimise läbi kogudusi asutatud, hutoi tõe vastu ärata-

tud ja hülled misjonitööliste järele kuuldatavaks saanud. Egi viiskümmeend kohta oli kaardil üles tähendatud. Ühel nendest on 132 inimest ristitud saanud; mitmel teisel 60, 45 ja 50 liitme vahel, ühes 102 liiget j. n. e.

Hiljast: 1926. aasta „Õditufetänu Lehes“ teatamise oma Hiina kuukirja „Uja märgid“ eranumbri levitamise, mis ooplumi tartutamise vastu oli välja antud. Seda lehte trükiti 400.000 eksemplari. Tänavune samasugune number tähtab jootvastatvate jookide kahjulikkust ja seda trükitakse üle 500.000 ekf.

Hiina wallituseametnikud on seda numbrit juba 1.000 ja 5.000 ekf. viisi ette tellinud, mida nemad oma rahwa seas laiali laotavad.

Meie hiinlastest õed-vennad töötavad „Umeerika Piiblikeliksiga“ tähtsades müütaades piibleid ja selle osasid. Põhja-Hiina misjonipõis müüs üksi kaheteliskümne kuu jooksul 281.000 piiblit osa ja Keit-Hiinas müüdi igas kuus läbitõttu 80.000 ekf. piibleid.

N.-Wenemaa: Nõutogude Wenemaa wallitus lubas melle ja kahetelele usufeliksile Leningradis 15.000 wenekeelset piiblit trükitada. Sellest üldarvust oli 5.000 piiblit meie poolt tellitud, mida sellekohase misjonitrahaga välja maketi. Praegu saime teate, et Riievis toet 5.000 piiblit trükitada mõeldakse. Nii pea, kui oleme selleks raha kogunud, tahame kohe trükkimisega alustada. Rõit kristlased Wenes, sellel nüüd jälle mitme aasta pärafi tõimalus piiblit omandada, rõõmustatvad selle üle waga.

Suur usupuhastaja Euther ütles: „Trükitunsi on suurim ja lüdrallik siin, mille läbi Sumal oma ewangellumi tööd teostab; see on wiikmane tuleleef enne maailma walguise kustumist.“ „Jesand annab sõna, heade sõnumite kuulutajaid on suur wägi“, ütles juba Taatwet Sumala waimu läbi ette, ja täna näeme selle tödenemist.

N. B. Louni ainetel.

„Õditufetänu Lehe“

eesmärt on ühest poolt näidata, kui kaugele paganate jessa ja mil määril rõõmusõnum Kristusest ja tema tulewasest riigist on jõudnud, ja teisest küljest tõimaldada selle „Õditufetänu Lehe“ väljaandjale misjonitöölise wahendeid koguda, millega sel rasteil ajal ülewalnimetatud ülesannet paganamaadel täita.

Need, sellele see misjonileht laiali laotajate poolt täite tuuakse, töötavad kindlad olla, et kõik anded ustawalt misjonilehtasjale edasi antakse.

Sahhets tähelepanemiseks!

Kui teegi, kes seda lehte lugenud, tungi tunneb midagi paganamaa misjonitöö edendamiseks õhtwada, olgu see ühtõit kui wäikene summa, siis wõtatafe seda alati tänuga vastu ja toimetataffe ausasti annetuse sihtkohta edasi, seda „Misjoniteadetes“ alwalikult kwiteerides.

Unded saata selle lehe väljaandekojo aadressil kasapidaajale Pauli Altwetse'ile.

Wäljaandja: „S.-P.-Uditentide Eesti Liit“ Tallinnas, Merepuiestee nr. 14-a, oma majas.

